

der ved disse stilles til den paagældendes dolus, kræver som sit Korrektiv en temmelig vidtgaaende diskretionær Myndighed^{*)}. Meningen er derfor for deres Vedkommende at blive staaende ved de hidtil fulgte Regler. Særlig fremhæves skal kun, at da Politimesteren ikke, for saa vidt Politisager angaar, staar under Overanklageren, vil ikke denne, men kun Amtmand og Justitsminister kunne give ham bindende Ordre med Hensyn til Politisagers Forfølgning.

Anke i Politisager er derimod, for saa vidt den overhovedet kan finde Sted, ved § 337 henlagt til Overanklageren.

§ 34.

Den Paataleret, der herved tillægges vedkommende offentlige Myndighed, er, som det fremgaar af § 366, betinget af, at Politimesteren ikke agter at forfølge Sagen eller frafalder en begyndt Forfølgning. Tanken i Paragrafen er, at den offentlige Myndighed, der særlig er sat til at øve en vis bestemt Kontrol, ikke skal være bunden ved Politimesterens Skøn over, hvad der inden for dens særlige Omraade tiltrænger Forfølgning; men bør have Lejlighed til om fornødent at faa sit eget fagmæssige Skøn frem. Da vedkommende Myndighed ifølge § 366 under Sagen træder i Politimesterens Sted, maa den ligesom han ogsaa kunne frafalde den en Gang begyndte Forfølgning. Reglen er indskrænket til de Tilfælde, hvor Paatalen vilde tilkomme Politimesteren, og hvor derfor Sagens simple Behandling gør dens Anvendelse let.

§ 35.

For de Betragtninger, der have ledet Kommissionen til vedblivende at undergive private Straffesager Behandling efter Civilprocessens Regler, er oven for (Indledningsbemærkningerne til Kap. I.) gjort Rede. Der er dog paa to Punkter gjort en Afvigelse fra det hidtil gældende. Dels er der givet Adgang til, hvor en og samme Handling i sig rummer baade en til privat Forfølgning henvist og en almindelig Forbrydelse (en og samme Handling rummer f. Eks. baade en Selvtægtshandling og et Legemsangreb efter Straffelovens § 203), at faa førstnævnte Forseelse forfulgt i Forbindelse med sidstnævnte. Denne Ordning vil normalt være den nemmeste for

alle Parter. Dels er dér givet det offentlige en i den nugældende Ret oftere savnet Adgang til at gøre en Handling, der i Almindelighed er henvist til privat Forfølgning, til Genstand for offentlig Forfølgning. Betingelse er, at Overanklageren finder, at en offentlig Interesse (f. Eks. Hensynet til en Domstols Værdighed og Autoritet, naar et af dens Medlemmer er Genstand for Sigtelser eller Haan) kræver offentlig Forfølgning. Afgørelsen af, hvad den offentlige Interesse i saa Henseende kræver, maa fuldt ud være Anklagemagten i den Forstand, at Retten ikke, hvor den finder den paagældende skyldig, kan afvise eller frifinde, fordi efter dens Opfattelse ingen offentlig Interesse krævede offentlig Forfølgning. Da det dog ikke er Meningen, at Overanklagerens Indgriben i Henhold til denne Paragrafs 3die Stykke skal sætte den forurettede private helt uden for Sagen, er der i 4de Stykke givet Regler om den private Adgang til at slutte sig til det offentlige Forfølgning, samt til at føre Forfølgningen videre paa egen Haand, hvis det offentlige mod hans Ønske skulde frafalde den.

§ 36.

Om den her i al Almindelighed hjemlede subsidiære private Paataleret gælde de samme Bemærkninger, som ere gjorte ved det tidligere Forslags tilsvarende Paragraf (§ 40). Reglen er optaget efter Forbilleder i flere fremmede Landes Lovgivninger (Skotland, flere sveitsiske Kantoner, Østrig og til Dels Frankrig, jfr. nu endvidere N. L. § 94, hvorimod subsidiær privat Forfølgning ikke er optagen i den tyske Straffeprocesslov; i England er privat Forfølgning af Straffesager som bekendt den almindelige Form for Forfølgning), og tilsigter, hvad enten Adgangen nu faktisk vil blive anvendt i større eller mindre Omfang, at give en yderligere Garanti for, at ingen Forsømmelse, Nedyssen eller Stikken under Stolen fra den offentlige Anklagemyndigheds Side skal kunne gaa for sig, uden at der er Middel derimod. Da paa den anden Side Adgangen til privat Forfølgning meget let kan misbruges til Chikane, Pengeafpresning etc., er det af Vigtighed at holde den inden for visse Grænser. Den er derfor efter Udkastet kun tilladt den forurettede selv, og den er uanvendelig, hvor Anklagemyndighedens Vægring ved at forfølge er bygget paa den Beføjelse, der tilkommer den ifølge § 33 Nr. 1—3 og sammes Slutnings-

^{*)} Motiverne til den norske Departementskomites Udkast til en Straffeprocesslov (1886). S. 15.